

P. S. Vännen N(ervande)r fick jag ej träffa i Stockholm. Måhända var han vid min ankomst återrest. —

56 A. C. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 23.I 1828
HUB, JVS handskriftssamling

10

Palå den 23 jan. 1828

Goda och saknade janne

Nu får jag den gledien att skriva til dig och fråga dig Huru du mår som måste vara så långt skild j från os alla Det har vjst varit min Skiydig het att skriva Til dig men det har varit Rakt af en vårslöshet af Mig Men här efter skal jag vist fort fara. Men jag håppas att jag lik Wel är j håg kommen hos dig och du är och så altid j Mit minne, Mamma bekom dit Bref Tredie Dag Hiul och om Hiulaftån fik mamma Bref af pappa. och då var Han j Nårjet Men lär ej Komma hem j vinter August var hem och jula Men for hem efter Tretån dagen vi har haft Ret led-sam julhelg det har ej varken j stan Heller på landet varit Några Nöjen; Albet vekser och är Nu frisk Albertina siter ren för sei sielv, Moster har farit Bårt til Rautalambi Älskade Janne förlåt mina dåliga rader och dåliga Konsepter Mamma helsar dig Så mycket Even Mari. Inge Nyheter fins at beretta än att Mamsel snellman är död samt Pastår Ny gren j lappo. Skriv svar såta janne och Glöm aldri din

troгна syster
Anette Snellman

30

57 J. KJEMMER — J. V. SNELLMAN 15.II 1828
HUB, JVS handskriftssamling

GamlaCarleby den 15:de Febr. 1828.

Herr J. W. Snellman.
Åbo

40

Bestyr du dina affairer — och kom sen till mitt barnsliga prat! —

Det första jag nu har att berätta är att jag lefver för dagen — det är icke utan sitt interesse, men kan Gud nås icke räcka länge. Ett väldukadt bord ger ledsnad efter en stund och rätterne smaka snart äckliga. Dock låtom oss icke ropa hoj! förr än vi äro öfver bäcken — denna påminnelse gäller för oss begge. Vanligen, då man utropar: spelet är vunnet är man ännu sjelf litet tvehogsen och söker genom denna bestämda försäkran att stärka sin bristande tillit.

50

I det hela taget tror jag ingenting, har nu på sednare tider börjat att handla efter smak; likasom man då motspelaren har lyftat bestämmer om det är rödt eller svart. Är min nu anlitade smak likaså förvänd som den fordom var i kortspelet skall det blifva interessant att se huru cassan kommer att stå. Men hvad tycker du väl: Då jag erhöill ditt bref höll jag på att uppsluka Don Quixotte. Den 19:de är här en masquerad, der jag ovärdig tänker ikläda mig hans högvördighets person, endast på vår ort kan detta förlåtas. Jag ville hellre vara hans vän Sancho; men denna rol

måste jag nu lemna åt en Provisor Benzelstjerna; hvilken jag kan, gifva det vitsordet: att då han blir förargad väsnas han, som en fluga i en glas burk i det att spottet yr de kringstående i syna. Huru han nu skall imitera vår trefliga och sällskaps lika vän Sancho; kunde jag svårligen säga om jag hade känt honom i 2:ne års tid, ännu mindre nu.

Men jag glömde nu nyss att säga att jag ej borde hafva skämtat i början af mitt bref — den der smaken är ett granlaga ting — och att omtala den äfven som att omtala sin lycka i handelen är det första beviset på brist af begge. Det här är således det mest hemlighetsfulla bref af alla dem jag dig tillskrifvit. Det föll mig redan in att ej afsända det. Men hvad skall jag väl göra med det då. Må det derfor gå på sin hals.

Gud vet hvad jag i mitt sista bref har skrivit om ej galenskaper. jag läser ännu en gång igenom ditt bref, och kan ändock endast ungefärligen göra mig begrepp om dem — så går det när det ena intrycket hastigt utetränger det andra — att gårdagens händelser äro för fallna till de längst förflutna tider. Men jag måste ändock vara m(y)c(k)e)t galen, som nu sitter här och ljuger på mig sjelf endast för att förskaffa dig en liten stunds distraction ifrån dina studier. Må du tro det! Men i förtroende skall jag nu berätta, dig en annan orsak härför. Jag är litet afundsjuk deröfver att du nu går på och läser under det jag svärmar ikring, och efter en tid ej kan veta hvar jag är hemma, eller hvar finna målet. Jag tänkte derfor att då jag nu pratar för dig det ena och det andra och ställer mig såsom den, der på ingenting tänkte, kan jag äfven litet pluttra bort dig, och sålunda gå vi samma väg och komma lika långt — ja, kanske att jag, som har varit den listigare och insmugit hos dig öfvertygelsen om att jag ingenting gjorde sluteligen genom denna enkla konst har lyckats att komma längre. Ingenting äro vi ju i och för oss sjelfva — den högst fullkomliga är ju äfven en stackare, som höjt sina axlar litet öfver hopen och på hvilken menige man gapar derfore att han likasom Sancho hunnit ett stycke upp uti eken. Således om ingen slipper högre *så är jag, högst*. Detta veta vi små själar ganska väl att inse. Och denna oomkultötetliga sanning att: *all höghet är relativ rättfärdig*ar ju vårt ständiga bemödande att såsom flottet flyta öfverst. Då vi se tvenne simmare se vi ju ofta huru den ena trycker ned den andra och glad höjer sitt hufvud ur böljan derifrån blickande öfver verlden, Nu har jag väl hört sägas att detta skall var en gemensam character för alla små själar — men att det skall finnas i det allmänna lifvet äfven andra de der kunna höja sig utan att sätta handen på en annans axel, som derigenom kunde blifva nedtryckt — dem har man kallat *starka* och påstått, att de skola äga förmåga att höja andra jemte sig — så säga åtminstone Thorild. Jag för min del erkänner mig likväl hafva svårt att begripa, hvarest de då de skola klifva upp med sitt sällskap väl i evighet skola få tag om de icke sätta handen på andras axlar. Således efter jag icke vet af någon storhet, som ej är relativ och jag gerna vill synas stor inför menniskor, ty jag känner inga andra varelser på hvilkas omdöme det vore att förlita sig, så har jag nu alldenstund jag sjelf icke ids studera velat prata bort din tid, på det att när vi framdeles törhända komma att ställas i jämförelse med hvaranna, icke jag måtte stå som en skolpojke i bredd med en lärd man. detta önskar jag väl icke; Och alldenstund jag *nu* äger en af erfarenheter besanna hus Philosoph, som jäfvar allt, hvad Thorild månde säga, och jemväl *detta* som jag *roar* mig att ifrån 18:de seclats Don Quixotte en miniature, hvem kan det vara om ej *** får nu för absurditetens skuld citera — han säger: P(agina) 114. 3 Th(eil) Ein rein grosser Geist sucht so viel als möglich alle mit sich auf gleichen Fuss zu setzen und fühlte sich dann in seiner grössten Würde, wenn alle in dem Gefühl der ihrigen neben ihm stehen eller det är synd att jag icke får vara

10

20

30

40

50

Sancho Panza. Ty det ligger ju uppenbarligen i min caracter att alltid berätta till slut. Och dermed Gudi befallt. För ditt bref tackar jag dig nu vänskapligen. Jag har under dess läsning måst skratta på min egen bekostnad. Då jag härnäst skrifver skall jag återigen vara klok. sådant är nu mitt beslut.

*** då ett nytt bref afgår i fortsättning på detta kan det väl hända att jag dessutom skrifver. Ty *** säger att *** begäret är ett af starkaste. Och deraf följer att då man ej gör godt blir det ondt.

Kemmer.

10

58 J. KJEMMER — J. V. SNELLMAN 3.III 1828
HUB, JVS handskriftssamling

GamlaCarleby den 3:dje Mars 1828.

Herr Joh. W. Snellman
Åbo

20 Åh — Hå! — måste jag utropa efter genomläsningen af mitt bref af den 15:de Febr(uari).

Är nöjd med att ändtligen hafva kommit till slut — och tycker mig genom detta uttryck bortkasta all onödig tankspriddhet för tillfället och pratsjuka för framtiden — i det jag välmående och makligt — sträcker mig på min stol. Hvad jag kan säga om förra brefvets slut, är att var omständigheter i allmänna lifvet, hvilka? litet lärer du bry dig derom, som framkallade de reflexioner jag dedicerat till dig; ty jag skämdes naturligtvis att prata i vädret för mig sjelf.

30 Jag gick till Favorin, tog der kläde på räkning dig ovetande — emedan jag fann att Brodren Snellman var i behof deraf och väl i Åbo skulle hafva svårare att dermed förse sig — M(y)c(k(e)t gerna. På obestämd betalningstid — Finnes hos And. Snellman ditsändt med Borgström. J. Kyntzell är en bra Karl. Ibland litet tung rodd. Vill du bringa honom på godt humeur, kysser han dig ändock, samt *** i för denna obetydliga tjensts skuld.

40 Åtföljande 50 R(iksdaler) B(an)co har jag ifrån honom. Han tyckte att med Liljedahl, som snart reser skulle vara god tid. Vet han då icke att de kunna behöfvas? eller roar han sig endast, för att med n(å)g(o)n ting roa sig? — Jag vågar icke dröja längre — allra minst därför att jag i dag ej skulle hinna att skrifva!

*** Hvar finnes du nu? Skrifver du straxt en par rader, det jag gerna såge — träffar brevet mig i G(aml)C(arleby). Jag är kommande Söder ut. Vale!

Kiemmer.

50